

Arrest

nr. 334 571 van 17 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.-M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MANESSE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 16 april 2024, diende op 17 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 april 2024 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoekster meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat zij 21,7 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 31 oktober 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 5 november 2024 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/04/2024

Overdracht CGVS: 28/05/2024

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 juli 2024 van 09u46 tot 11u37, bijgestaan door een tolk die Dari spreekt. Uw advocaat meester LOKOTO AKENDA E. loco meester HAUQUIER V. was gedurende het volledig persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Afghanistan, geboren te Naghrak, district Surkhrod te provincie Nangarhar. U woonde er altijd samen met uw vader, uw moeder, uw twee zussen en uw broer.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan.

U verklaart dat zowel uw vader S.R. als uw paternale oom onder de toenmalige overheid een functie bij de NDS (Afghaanse inlichtingendienst) bekleedden. Kort na de machtsovername werden uw vader en uw paternale oom omwille van hun werk bij de NDS achtereenvolgens door de taliban vermoord.

Navolgend verliet u samen met uw moeder, uw zussen, uw broer en de man en dochter van uw zus S. Afghanistan. Te Iran werd uw familie na een aanval uit elkaar gedreven waarna u samen met uw zus S. verder reisde. Jullie dienden te België op 17 april 2024 een verzoek tot internationale bescherming in. Uw overige familieleden verblijven nog te Iran.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omwille van de tewerkstellingen van uw vader en uw paternale oom bij de toenmalige regering.

Ter staving legt u volgende documenten neer: de elektronische taskara van uw zus S. en kopieën van de taskara van uw vader en uw paternale oom, van een attest van het werk van uw vader en van foto's van uw vader aan het werk en het overlijden van zowel uw vader als uw paternale oom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden.

Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1

en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing d.d. 22 april 2024 van de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek d.d. 22 april 2024 reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat L.D. op datum van 22-04-2024 een leeftijd van 21,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar". Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich als minderjarige voordeed ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Bovendien wordt opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS d.d. 6 mei 2024, punt 1) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter bijzonder stereotiep dat u uw taskara onderweg naar Turkije verloor (CGVS, pg. 5). Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Middels uw verklaringen maakt u eveneens niet aannemelijk en geloofwaardig dat u een staatsburger van Afghanistan bent.

Uw algemene kennis over Afghanistan is ontoereikend. U kunt, behoudens de hoofdstad Kaboel, geen andere belangrijke Afghaanse steden benoemen (CGVS, pg. 15) en somt slechts drie provincies op (CGVS, pg. 8), u bent niet op de hoogte van de Afghaanse kalender (CGVS, pg. 15) noch van de aanvraagprocedure voor een taskara (CGVS, pg. 5, 6) en weet niet wanneer de laatste verkiezingen te Afghanistan plaatsvonden (CGVS, pg. 15). U zou vreemd genoeg slechts een klein beetje Pashtu spreken (Verklaring DVZ, p. 1), doch beheerst wel vlot het "Farsi" beheersen (CGVS, p. 7).

Uw kennis over uw geboortedorp en woonplaats, in concreto het dorp Naghrak in het district Surkhrod te provincie Nangarhar (CGVS, pg. 4, 8), weet eveneens allerminst te overtuigen. U hebt er geen idee van waar de provincie Nangarhar in Afghanistan gelegen is (CGVS, pg. 8), u kunt de hoofdstad van de provincie Nangarhar niet benoemen (CGVS, *ibid.*) en u weet niet welke provincies aan de provincie Nangarhar grenzen (CGVS, *ibid.*). Voorts bent u niet op de hoogte welke districten aan het district Surkhrod grenzen (CGVS, *ibid.*) noch waar het districtshuis van het district Surkhrod gelegen is (CGVS, *ibid.*). De lokale leiders in uw district noemde u vreemd genoeg Karzai en Ghani, om daar later vreemd genoeg aan toe te voegen dat het eigenlijk presidenten zijn. U slaagt er verder niet in om uw dorp Naghrak, waar u gans uw leven woonde, te beschrijven (CGVS, pg. 11), om naburige dorpen van uw dorp Naghrak te benoemen (CGVS, *ibid.*) en geeft geen zicht op de plaatsen waar u en uw familie boodschappen deden (CGVS, pg. 9, 10), waar u kleren kocht (CGVS, pg. 10) alsook op de route van uw woonst naar 'de onbekende stad' waar u inkopen deed (CGVS, pg. *ibid.*).

Verder bent u er niet van op de hoogte waar mensen van uw dorp naar school gingen (CGVS, pg. 11), welk werk de mannen van uw dorp hoofdzakelijk uitvoerden (CGVS, *ibid.*) en benoemt u enkel twee etnieën die in uw regio woonden, waarvan één dan nog foutief als Farsi. U kon geen belangrijke gebouwen noemen in uw regio, wist niet hoe de families in uw dorp aan hun inkomen kwamen, noch wist u uw regio van herkomst ook nog maar enigszins te omschrijven (CGVS, pg. 8, 10-12). Welke plaatsen u op weg naar Iran tegenkwam wist u, behalve Kabul, niet te benoemen en waar u uiteindelijk de grens zou oversteken, was u evenzeer ontgaan. U bleek vreemd genoeg geen enkel idee te hebben wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 12-13).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar en daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood

aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is, al zou die ongeloofwaardigheid nog blijken uit volgende vaststellingen.

Uw kennis over de tewerkstelling van uw vader is miniem. U weet enkel dat uw vader voor de NDS werkte (CGVS, pg. 16), dat uw vader in de provincies Laghman, Nangarhar en Kaboel werkzaam was (CGVS, ibid.), dat uw vader 's morgens naar zijn werk ging en 's avonds terug kwam (CGVS, ibid.) en dat uw vader een uniform en ander materiaal had (CGVS, ibid.). Voorts weet u niet wanneer uw vader zijn werk bij de NDS begon (CGVS, ibid.), hoelang uw vader voor de NDS werkte (CGVS, ibid.), wat zijn precieze functie was (CGVS, ibid.), welk werk uw vader voor zijn functie bij de NDS beoefende (CGVS, ibid.) en weet u niet hoe uw vader tot de NDS kon toetreden (CGVS, ibid.). Evenzo is de kennis over de tewerkstelling van uw paternale oom uiterst miniem, zo niet onbestaande. Zo komt u niet verder dan te stellen dat uw paternale oom een grote job bij de NDS had (CGVS, pg. 19).

Uw bewering als zou uw gebrekkige kennis dienaangaande te wijten zijn aan uw jeugdige leeftijd (CGVS, ibid.) en het gegeven dat u nooit achter het werk van uw vader vroeg (CGVS, ibid.) vormen geen afdoende verklaring. Zo was u gezien de leeftijdscorrectie ongeveer 18 jaar oud toen u vertrok (Verklaring DVZ, p. 12), waardoor verwacht kan worden dat u op een geloofwaardige manier uw gegronde vrees voor vervolging of uw reëel risico op ernstige schade kan aantonen, en had u bovendien na uw vertrek uit Afghanistan nog voldoende tijd en mogelijkheden om u ter dege te informeren. Bovendien betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over (feest-)dagen, maanden, jaren, nabije dorpen, districten, provincies, provinciehoofdsteden en zelfs prominente personen en/of gebeurtenissen. Dat u hierover onvolledige en zelfs tegenstrijdige verklaringen zou afleggen is niet aannemelijk mocht u daadwerkelijk jarenlang in uw beweerde regio van herkomst hebben verbleven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 30 juli 2024 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit (CGVS, p. 19). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De door u neergelegde stukken vermogen geenszins bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De elektronische taskara van uw beweerde zus zou hoogstens de identiteit van uw zus S. aantonen, indien gepaard met geloofwaardige verklaringen (quod non), doch maken allerminst enige familieband hard noch voegt het iets toe aan uw asielmotieven. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Bovenstaande argumenten gelden eveneens voor de kopieën van de taskara's van uw beweerde familieleden, in concreto uw vader en uw paternale oom. Daar u er niet in slaagt uw eigen identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, kunt u de beweerde familieband met de personen vermeld op deze kopieën niet hardmaken. Inzake alle neergelegde foto's moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door

enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van het asielmotief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Onderzoek naar het beroep

3.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“- het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullende protocol daarbij van 31 januari 1967 met betrekking tot de vluchtelingenstatus;

- artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- artikelen 3 en 4 van de EVRM;

- artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 1991 – BS 12 september 1991);

- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 van voormelde wet;

- het beginsel van goed bestuur en in het bijzonder zorgvuldigheid en voorzorg;

- de kennelijke beoordelingsfout”.

Zij licht toe als volgt:

“ 8.1 Met betrekking tot verzoeksters betwisting van haar Afghaanse afkomst:

Verzoekster wijst erop dat zij een vrouw is en dat zij, gelet op de plaatselijke tradities en gebruiken, nooit naar school is gegaan, zelfs niet naar de kleuterschool;

Afgezien van de feiten en gewoonten van haar voorouderlijke traditie en cultuur, die zij mondeling en praktisch heeft geleerd, heeft zij geen andere verworven kennis die binnen het kader van het moderne onderwijs valt;

Opgegroeid in een dergelijke context, zeer ver van de grote Afghaanse steden, in een zeer klein dorp, ver verwijderd van de moderne beschaving, is het volkomen plausibel en normaal voor een meisje van haar leeftijd om geen algemene kennis van Afghanistan te hebben, of om enigszins tekort te schieten in dit opzicht;

Aldus zijn vragen met betrekking tot de geografie van Afghanistan, zijn geschiedenis, de telling van de Afghaanse kalender en, eenvoudigweg, logica, volledig vreemd aan haar; de commissaris-generaal heeft

geen reden om aanstoot te nemen aan deze tekortkomingen om overhaaste conclusies te trekken die in wezen geen rekening houden met de realiteit en de context waarin verzoekster zich heeft ontwikkeld; Bovendien stuiten de overhaaste conclusies van de commissaris-generaal op een fundamenteel en zeer objectief element waarvan de geldigheid geenszins wordt betwist, namelijk de Afghaanse identiteitskaart "taskara" die in verzoeksters bezit is; verzoeksters toegegeven onwetendheid over de procedure om dat document te verkrijgen volstaat niet om haar Afghaanse afkomst te ontkennen; Bovendien heeft verzoeker zich alleen vloeiend en correct uitgedrukt in het Pashtun, een taal die alleen in Afghanistan wordt gesproken. Op dit punt heeft de commissaris-generaal niet gewezen op tekortkomingen in het gebruik van deze taal door verzoeker, en heeft zij evenmin aangegeven welke nationaliteit zij aan verzoeker meent toe te kennen of wenst toe te kennen; In een dergelijke context valt niet te ontkennen dat de commissaris-generaal, onder invloed van haar westerse cultuur en bril, de realiteit van zeer kleine groepen geïsoleerde dorpsgemeenschappen, verloren in het hoge woestijnegebergte van Afghanistan, heeft geïnterpreteerd. Een dergelijke benadering kan alleen maar leiden tot een beknopte lezing die geen verband houdt met de werkelijkheid; Derhalve moet op basis van bovengenoemde elementen worden erkend dat verzoeker wel degelijk Afghaan is en als zodanig moet worden beschouwd;

8.2 - Analyse van de beslissing met betrekking tot de algemene situatie van de eerbiediging van de grondrechten in Afghanistan, verzoekers staat van herkomst, die allesbehalve een "veilige derde staat" is, maar een ware hel op aarde:

In de context van het onderhavige verzoek om internationale bescherming wijst de algemene analyse van het besluit, zowel wat de motivering ervan betreft als de redenering en de conclusies die de commissaris-generaal eraan verbindt, erop dat zij opzettelijk heeft geweigerd kennis te nemen van en rekening te houden met de huidige en reële situatie van de Afghaanse staat, die, sinds het overhaaste vertrek van de westerse troepen uit het land, een heel land, een heel volk heeft overgelaten aan de Taliban, die onvermoeibaar een extreme sharia toepassen die de minste mogelijkheid tot eerbiediging van de fundamentele mensenrechten bijzonder onmogelijk maakt, en nog afschuwelijker is als het om vrouwen gaat. De prestigieuze NGO Amnesty International en de Internationale Commissie van Juristen (ICJ) hebben in hun verslag 2023/2024 geconcludeerd dat de draconische beperkingen die de Taliban hebben opgelegd aan de rechten van vrouwen en meisjes, evenals het gebruik van willekeurige arrestaties en opsluitingen, gedwongen verdwijningen, marteling en andere vormen van mishandeling, een misdaad tegen de menselijkheid zouden kunnen vormen, namelijk vervolging op grond van geslacht¹.

<https://www.amnesty.org/fr/location/asia-and-the-pacific/southasia/afghanistan/report-afghanistan/>

In hun laatste publicatie 2023/2024 stellen deze twee organisaties onder de bovenstaande link: "De Afghaanse bevolking heeft geleden en lijdt nog steeds onder extreme onderdrukking en ernstige mensenrechtenschendingen. De Taliban hebben nog meer draconische beperkingen opgelegd aan vrouwen en meisjes, blijkbaar met het doel om hen volledig uit te wissen uit de publieke sfeer. Stemmen over de hele wereld hebben opgeroepen om deze op gender gebaseerde vervolgingen te onderzoeken als misdaden tegen de menselijkheid.

De vrijheid van meningsuiting werd beknot en mensen die op vreedzame wijze hun kritiek op de Taliban uitten, werden onderworpen aan gedwongen verdwijning, willekeurige opsluiting, willekeurige arrestatie, marteling of andere vormen van mishandeling. De cultuur van straffeloosheid bleef bestaan, zelfs voor oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid. De vrijheid van godsdienst werd verder beknot onder het Taliban-regime. Bepaalde etnische groepen, met name religieuze minderheden, kregen steeds meer te maken met marginalisering, vooroordelen en gedwongen uitzetting. De Taliban voerden in het openbaar executies en lijfstraffen uit, zoals steniging en geseling.

Met betrekking tot de rechten van vrouwen en meisjes stellen de twee NGO's het volgende: "...In april breidde de Taliban het verbod voor vrouwen om buitenshuis te werken uit tot VN-banen, waardoor het nog moeilijker werd humanitaire hulp te verlenen. Vrouwen mochten nog steeds niet in de publieke sector werken, behalve op gebieden als gezondheidszorg en basisonderwijs, of in bepaalde veiligheidsgerelateerde instellingen zoals luchthavens en vrouwengevangenissen. Het was voor vrouwen verboden om alleen in het openbaar te verschijnen of om zonder mannelijke chaperonne meer dan 72 kilometer te reizen. Schoonheidssalons werden in juli gedwongen te sluiten, waardoor volgens de Verenigde Naties zo'n 60.000 vrouwenbedrijven werden getroffen.

Vrouwen mogen nog steeds niet deelnemen aan sportactiviteiten of openbare tuinen bezoeken. In sommige provincies, waaronder Herat, kondigden de Taliban-autoriteiten aan dat ze aanvullende lokale beperkingen hadden ingevoerd, zoals een verbod voor vrouwen om alleen naar restaurants te gaan.

De beperkingen op onderwijs voor meisjes zijn opnieuw toegenomen. Naast het verbod voor meisjes om verder onderwijs te volgen na de basisschool, werd in juni besloten om internationale NGO's, waaronder programma's onder leiding van UNICEF, te verbieden cursussen te geven aan de lokale bevolking en hen te dwingen over te stappen naar lokale organisaties. Naar verluidt werden in juni en juli bijna 4.500 vrouwen die in de onderwijssector werken ontslagen.

Verschillende VN-organisaties hebben melding gemaakt van een toename van het aantal kinderhuwelijken en gedwongen huwelijken, alsook van gendergerelateerd geweld en vrouwenmoorden, die volledig straffeloos worden gepleegd. De Taliban hebben geleidelijk het institutionele kader ontmanteld dat onder de vorige regering bestond voor hulp aan slachtoffers van gendergerelateerd geweld, waardoor deze vrouwen worden blootgesteld aan de sharia (islamitische wetgeving) en het risico lopen op nog meer geweld. Volgens talrijke getuigenissen leden veel vrouwen en meisjes aan depressies, sommigen gingen zelfs zover dat ze zichzelf van het leven beroofden.

Het rapport van Amnesty International, voor de gelegenheid geassocieerd met de Internationale Commissie van Juristen (ICJ), stelt puntsgewijs vast dat Afghanistan lijdt aan kwalen die het land tot een hel op aarde maken;

Deze omvatten:

- Discriminatie

In verschillende geschillen over land en vee hebben de Taliban geoordeeld in het voordeel van de Koetsji's, nomaden die tot de etnische groep van de Pasjtoen behoren, en hebben ze lokale Hazara's gedwongen om compensatie te betalen voor vermist vee dat meer dan 20 jaar oud is. Aanvallen van Kuchi's op Hazara's zijn meermaals gemeld.

Hazaras werden in elkaar geslagen en hun bezittingen (voertuigen, huizen, gewassen, enz.) werden vernield, en zes mannen van deze etnische groep werden tussen juni en augustus gedood in het Khas Uruzgan district (provincie Uruzgan). Straffeloosheid voor deze misdaden bleef een bron van zorg. In oktober werden naar verluidt twee Hazara's gedood op de grens tussen de districten Lal wa Srajangal en Dawlat Yar, in de provincie Ghor. Verschillende moorden op Hazara mannen, waaronder religieuze hoogwaardigheidsbekleders, werden gemeld in de provincie Herat in november en december.

- Onwettige aanvallen en moorden

Ook dit jaar werden burgers in het hele land aangevallen, hoewel het conflictgerelateerde geweld is afgenomen sinds de Taliban aan de macht zijn. De Bijstandsmissie van de Verenigde Naties in Afghanistan (UNAMA) registreerde tussen augustus 2021 en mei 2023 3.774 burgerslachtoffers (1.095 doden en 2.679 gewonden), waarvan het merendeel werd toegeschreven aan de gewapende groepering Islamitische Staat-Khorasan Provincie (EI-K). Op 13 oktober eiste EI-K de verantwoordelijkheid op voor een aanslag op een sjiitische Hazara moskee in de provincie Baghlan, waarbij ten minste 20 doden en meer dan 60 gewonden vielen.

Amnesty International meldde in juni dat de Taliban in het kader van gevechten met het Nationaal Verzetsfront (NRF) collectieve straffen hadden opgelegd aan burgers in de provincie Panjshir, waaronder willekeurige arrestaties van grote aantallen mensen en zelfs hele dorpen. In hetzelfde verslag bevestigde de organisatie dat de Taliban tussen 12 en 14 september 2022 ten minste 14 buitengerechtelijke executies hadden uitgevoerd van FNR-leden die gevangen waren genomen in de districten Khenj en Darah, en talrijke andere buitengerechtelijke executies in de districten Khenj, Darah en Rokha. Het totale aantal slachtoffers van buitengerechtelijke executies in deze periode werd geschat op ten minste 48, een cijfer dat waarschijnlijk ver onder het werkelijke aantal ligt².

Grootschalige buitengerechtelijke executies van mensen die banden hadden met de voormalige regering en leden van gewapende groepen die zich verzetten tegen de Taliban kwamen nog steeds veel voor en vormden oorlogsmisdaden, die straffeloos werden begaan. Tussen augustus 2021 en juni 2023 registreerde UNAMA ten minste 218 buitengerechtelijke executies van mensen die onder de vorige regering in overheidsdiensten of de veiligheidstroepen hadden gewerkt.

- De doodstraf, foltering en andere onmenselijke vormen van mishandeling:

Mensen die het slachtoffer waren van willekeurige arrestatie en detentie en gedwongen verdwijning liepen het risico te worden geëxecuteerd, te overlijden tijdens hechtenis en te worden gemarteld of anderszins mishandeld. Tussen januari 2022 en juli 2023 documenteerde UNAMA 1 600 gevallen van mensenrechtenschendingen in verband met detentie, waarvan de helft marteling of andere vormen van wrede, onmenselijke of ontorende behandeling betrof.

In juni ontdekte Amnesty International bewijs dat ten minste drie burgers door de Taliban waren doodgemarteld nadat zij in 2022 waren beschuldigd van trouw aan de FNR in de provincie Panjshir. Net als in andere gevallen van marteling lijkt er geen onderzoek te zijn gedaan naar deze incidenten.

In mei uitten de VN hun bezorgdheid over het feit dat de Taliban doorgaan met openbare terechtstellingen en lijfstraffen. Tussen januari en juni werd minstens één openbare terechtstelling gemeld. Het de facto Hooggerechtshof meldde dat honderden mensen waren veroordeeld, onder meer tot steniging, op grond van het beginsel van qisas (genoegdoening). Ook dit jaar werden in het openbaar lijfstraffen opgelegd die neerkwamen op foltering of andere vormen van mishandeling. Volgens UNAMA werden tussen november 2022 en april 2023 274 mannen, 58 vrouwen en twee jongens in het openbaar geëxecuteerd en in mei waren sinds het begin van het jaar 103 mensen veroordeeld tot dergelijke straffen.

- Sterk verzet van het regime tegen vrijheid van godsdienst en geloofsovertuiging

Religieuze minderheden, waaronder de sjiitische, sikh-, hindoe-, christelijke, Ahmadi- en Ismaili-gemeenschappen, bleven kampen met marginalisatie, vooroordelen en discriminatie.

In naam van de veiligheid werden beperkingen opgelegd aan religieuze festivals en vieringen. Zo werd in juli Ashura herdacht, een feest dat vooral door sjiitische moslims wordt gevierd. Op 28 juli werden in de provincie

Ghazni vier sjjiitische Hazaras, waaronder een kind en een vrouw, gedood en zes anderen gewond door Talibantroepen, die vuurden om de voor de gelegenheid georganiseerde bijeenkomsten uiteen te drijven. De Taliban hebben de sjjiitische jurisprudentie uit het onderwijssysteem geweerd, zodat het godsdienstonderricht uitsluitend gebaseerd is op de voorschriften van de soennitische tak van de islam.

- Een totale afwezigheid van vrijheid van meningsuiting

De ruimte die wordt geboden aan de vrijheid van meningsuiting en de persvrijheid is aanzienlijk verder afgenomen. In maart werden naar verluidt minstens twee journalisten gedood bij een bomaanslag. Tientallen anderen zijn willekeurig gearresteerd en lastiggevalen omdat ze kritiek hadden op de Taliban of zich niet hielden aan de door hen opgelegde regels. Ten minste 64 journalisten werden tussen augustus 2021 en augustus 2023 voor wisselende perioden vastgehouden door de Taliban. Mortaza Behboudi, een Frans-Afghaanse journalist, werd na negen maanden detentie vrijgelaten.

Tussen augustus 2021 en augustus 2023 gaf meer dan 80% van de vrouwelijke journalisten hun beroep op vanwege de toenemende beperkingen. Met name vrouwen die op televisie verschijnen, zijn verplicht hun gezicht te bedekken.

De Taliban dwongen het radio- en televisiestation Hamisha Bahar in de provincie Nangarhar zijn activiteiten 20 dagen op te schorten omdat het gemengde cursussen journalistiek gaf.

Tussen de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 en augustus 2023 sloot meer dan de helft van de officieel erkende media hun deuren en beëindigde twee derde van de journalisten hun baan.

Het optreden tegen critici van de Taliban ging door, vooral tegen mensen die hun afkeuring uitten op sociale netwerken. Onder hen Rasoul Parsi, een universiteitsprofessor die in maart werd gearresteerd en aan het eind van het jaar nog steeds vastzat.

- Formeel verbod op alle vrijheid van vreedzame vergadering

Er werd illegaal en buitensporig geweld gebruikt tegen vreedzame demonstraties, waarvan er veel door vrouwen werden georganiseerd. Volgens de Verenigde Naties zijn er tussen maart en juni in het hele land 95 demonstraties geregistreerd die werden geleid door vrouwen. De Taliban hebben naar verluidt vuurwapens, waterkanonnen en verdoovingsgeweren gebruikt om demonstraties uiteen te drijven, waaronder een vrouwendemonstratie in de hoofdstad Kabul op 18 juli om te protesteren tegen de verplichte sluiting van schoonheidssalons.

Ook dit jaar zijn demonstranten het slachtoffer geworden van willekeurige arrestaties en gedwongen verdwijningen, waardoor veel bewegingen hebben gekozen voor online protesten.

- De ontstellende en genadeloze onderdrukking van mensenrechtenverdedigers:

Net als in voorgaande jaren kregen activisten, mensenrechtenverdedigers en leden van maatschappelijke organisaties te maken met geweld, intimidatie en toezicht, en velen werden onderworpen aan willekeurige arrestatie, gedwongen verdwijning of illegale detentie. Volgens de Verenigde Naties zijn gevangenen onderworpen aan marteling en andere vormen van mishandeling, waaronder seksueel geweld.

Nida Parwani en Zhulia Parsi, twee mensenrechtenactivisten, werden respectievelijk op 19 en 27 september samen met familieleden gearresteerd en in december vrijgelaten. Matiullah Wesa, een voorvechter van onderwijsrechten, werd in oktober vrijgelaten na zeven maanden in de gevangenis te hebben doorgebracht. Nargis Sadat en Parisa Azada Mubariz werden willekeurig gearresteerd door de Taliban en na enige tijd te hebben vastgezeten vrijgelaten, terwijl veel andere activisten en journalisten nog steeds achter de tralies zaten.

- Het ontbreken van rechten voor vluchtelingen:

De altijd aanwezige angst voor vervolging door de Taliban heeft duizenden mensen ertoe gebracht het land te verlaten. Velen vreesden ook voor aanvallen van niet-overheidsactoren zoals EI-K. Meer dan 1,4 miljoen Afghaanse vluchtelingen in Pakistan liepen het risico om gedwongen teruggestuurd te worden naar hun thuisland³. Volgens cijfers van december had de Pakistaanse regering al meer dan 490.891 van hen teruggestuurd. Vele anderen waren door Iran en Turkije uitgezet of dreigden te worden uitgezet.

- Het lot van ontheemde personen :

Afghanistan had een van de grootste groepen ontheemden ter wereld, het resultaat van vele jaren van conflict. Mensen die terugkeerden uit Pakistan en andere landen moesten het hoofd bieden aan de barre winterse omstandigheden zonder de nodige middelen, met name op het gebied van huisvesting, toegang tot werk, medische zorg en middelen van bestaan.

- Het ontbreken van rechten voor lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen, transgenders en intersekse:

Consensuele relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht bleven illegaal en er stond de doodstraf op. LGBTI's blijven het slachtoffer van talrijke mensenrechtenschendingen door de Taliban, zoals discriminatie, gericht geweld, bedreigingen en willekeurige opsluiting. Uit angst voor hun leven hielden velen zich schuil. Er zijn ook meldingen van gedwongen huwelijken van LGBTI-mensen.

- De almacht van het straffeloosheidsregime

De cultuur van straffeloosheid bleef wijdverspreid, vooral voor misdaden die onder het internationaal recht vallen. De bevindingen van lopende onderzoeken door het Internationaal Strafhof waren aan het eind van het jaar nog niet openbaar gemaakt⁴.

Amnesty International riep de Mensenrechtenraad van de VN op om een onafhankelijk internationaal verantwoordingsmechanisme op te zetten dat bewijsmateriaal verzamelt en bewaart voor mogelijke strafrechtelijke vervolging, als aanvulling op het mandaat van de speciale rapporteur voor de

mensenrechtensituatie in Afghanistan. In juli verklaarde de Speciale Rapporteur dat de ernstige discriminatie van vrouwen en meisjes neerkomt op vervolging op grond van geslacht als misdadig tegen de menselijkheid. Hij voegde eraan toe dat het doel van de Taliban om vrouwen en meisjes volledig te domineren door hun regime te baseren op systematische discriminatie, omschreven kan worden als "genderapartheid". De toegang van de Afghaanse bevolking tot de rechter werd ernstig beperkt. De Taliban hebben de toepassing van wetten die eerder van kracht waren ingetrokken of opgeschort ten gunste van een strikte interpretatie van de sharia. Ook vervingen ze bestaande juristen en justitieel personeel door kandidaten van hun eigen keuze.

Zie de volgende werken:

1. *La guerre des talibans contre les femmes. Le crime contre l'humanité de persécution sexiste en Afghanistan*, 25 mai
2. "Your sons are in the mountains": The collective punishment of civilians in Panjshir by the Taliban, 7 juin
3. « Pakistan. Il faut mettre fin aux détentions et expulsions massives de réfugiés afghans », 10 novembre
4. « Afghanistan. La justice de la CPI doit répondre aux demandes des victimes », 6 décembre

Bijgevolg is het onaanvaardbaar dat de commissaris-generaal in een dergelijke context tot de conclusie komt dat Somalië een veilig, vreedzaam land is en waar de verzoeker kan terugkeren om daar te gaan wonen zonder enig risico te lopen op aanvallen op zijn leven of zijn fysieke integriteit of zonder enige inbreuk op hun grondrechten;

Daarom moet het bestreden besluit in dit stadium van de analyse nietig worden verklaard.

8.3 – Wie moet in een dergelijke context wat bewijzen? Analyse van de bewijslast in deze context

Zeker in het kader van een verzoek om internationale bescherming bepaalt het Verdrag van Genève dat de verzoeker de verplichting heeft om zo snel mogelijk alle elementen voor te leggen die nodig zijn om zijn verzoek te onderbouwen. Concreet gaat het om de verklaringen van de verzoeker en alle documenten waarover hij beschikt.

Er moet dus worden erkend dat de bewijslast voor de gegrondheid van een asielverzoek in de eerste plaats op de asielzoeker rust, overeenkomstig het beginsel "actori incumbit probatio".

Het is zeker een principe van toekenning van de bewijslast dat universeel is voor alle nationale rechtssystemen en voor internationale rechtszaken: degenen die zich op een recht beroepen, moeten bewijs leveren.

Dit bewijsmateriaal, zowel mondeling als schriftelijk, moet vervolgens het voorwerp uitmaken van een evaluatie en onderzoek door de asielautoriteiten, die de plicht hebben mee te werken bij het verzamelen van alle informatie die het mogelijk maakt de geloofwaardigheid en relevantie van het verzoek te verifiëren het nemen van een beslissing over de gegrondheid van het verzoek.

Uit analyse van de jurisprudentie van de CCE en de Raad van State blijkt echter dat in de praktijk de beoordeling van deze geloofwaardigheid en relevantie van verklaringen een overheersende plaats inneemt bij de beoordeling van de asielaanvraag. Maar dit standpunt van de CCE staat een effectieve beoordeling van de angst voor vervolging en het mogelijke risico op refoulement niet in de weg.

Bovendien leidde deze praktijk in 2012 tot de veroordeling van België door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Singh en anderen v. België vanwege het gebrek aan zorgvuldig en rigoureuus onderzoek en beoordeling van de angst voor vervolging en het mogelijke risico op refoulement.

Dit dwingende onderscheid dat door de hooggerechtshoven wordt gemaakt, is gebaseerd op het feit dat we altijd in gedachten moeten houden dat een asielzoeker bijzonder kwetsbaar kan zijn voor de procedure, hetzij vanwege zijn achtergrond, zijn uitputting veroorzaakt door de beproevingen die hij moet ondergaan om iemands leven te redden, van iemands psychologische of fysieke toestand, van de afwezigheid van intellectuele of financiële middelen, van iemands isolement, van het spreken van een vreemde taal, soms van iemands opleidingsniveau of zelfs van hun opvangomstandigheden.

Deze kwetsbaarheid beperkt zijn vermogen om te begrijpen wat er van hem wordt verwacht, om onderzoek te doen en bewijs te leveren. De teksten en de jurisprudentie hebben kennisgenomen van deze kwetsbaarheid en zijn van mening dat dit idee van de bewijslast die op de asielzoeker drukt, met flexibiliteit en omzichtigheid moet worden toegepast.

Deze flexibiliteit in de bewijslast heeft een dubbel gevolg. Het legt staten de verplichting op om deel te nemen aan het vaststellen van de feiten die ten grondslag liggen aan het asielverzoek. En het legt hen de verplichting op om het voordeel van de twijfel voor de verzoeker te erkennen wanneer elementen van zijn onbewezen verhaal zeker of waarschijnlijk lijken, rekening houdend met zijn profiel, zijn afkomst, de werkelijke situatie in het land dat hij heeft geleefd, en de context.

De verplichting om deel te nemen aan het vaststellen van de feiten die ten grondslag liggen aan het asielverzoek impliceert op zijn beurt verschillende verplichtingen van de kant van de staten: de verplichting om de asielzoeker te ondersteunen en te begeleiden bij de presentatie van zijn verhaal, om op de hoogte te blijven van de objectieve omstandigheden die heersen in de land van herkomst en de nodige stappen ondernemen om de feiten te verifiëren die kunnen worden geverifieerd. In bepaalde gevallen gaat deze verplichting zo ver dat de bevoegde autoriteit wordt verplicht deel te nemen aan het vaststellen van de feiten door gebruik te maken van "alle middelen waarover zij beschikt om het bewijsmateriaal te verzamelen dat

nodig is om het verzoek te ondersteunen". Dit is het gevolg van de onderzoeksmiddelen waarover de overheid beschikt, en van het gemak waarmee zij bepaalde elementen kunnen achterhalen, zoals de algemene situatie in het land van herkomst van de asielzoeker.

In de asielprocedure is er dus sprake van een gezamenlijke bewijslast. En in die zin bestaat de taak van de commissaris-generaal, die gebruik maakt van de meest geschikte onderzoeksmiddelen die hem ten aanzien van de verzoeker ter beschikking staan, in de eerste plaats uit het op zijn minst informeren over de werkelijke situatie en de context van het betrokken land;

Het is duidelijk dat de opdracht en de rol van de asielautoriteiten zich niet beperken tot het beoordelen van de relevantie en de aannemelijkheid van de verklaringen en bewijzen die door de asielzoeker worden verstrekt. De taak en de rol van de asielautoriteiten moeten actief en zelfs proactief zijn, met name door objectieve informatie te zoeken over de werkelijke en actuele situatie in het betrokken land en door de asielzoeker te helpen zich te begrijpen door hem in zijn eigen context te plaatsen.

Dit is wat de commissaris-generaal in dit geval niet heeft bereikt.

Zoals de bovengenoemde geloofwaardige bronnen van overeenstemmende informatie hebben bevestigd, kan er geen twijfel bestaan over de vele gewelddaden en het willekeurige geweld waaraan de Afghaanse burgerbevolking dagelijks in het bijzonder wordt blootgesteld.

Op dezelfde manier weigert de commissaris-generaal dit onvermogen in te zien van de macht die in Mogadishu aanwezig is om de bewezen risico's van onmenselijke behandeling in de zin van de hierboven aangehaalde artikelen 3 en 4 te beteugelen in het geval van de terugkeer van de verzoeker naar zijn land van herkomst.

In dit stadium van de analyse en op basis van de onmiskenbare bevindingen die eraan voorafgaan, in het licht van de chaos die momenteel de Somalische staat teistert, is het duidelijk dat bij gebrek aan erkenning van de vluchtelingenstatus de verzoekende partij alles verdient, minder subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van voornoemde wet van 1980;

8.3 - Analyse van de motivatie voor het besluit om internationale bescherming te weigeren met betrekking tot de verplichtingen die voortvloeien uit de eerbiediging van de heilige beginselen van goed bestuur.

Het bestuursorgaan moet bij het nemen van beslissingen niet alleen absoluut rekening houden met de feitelijke en juridische omstandigheden die verband houden met een zaak, maar ook de algemene beginselen van recht en behoorlijk bestuur respecteren.

In dit geval valt niet te ontkennen dat de Cgvs opzettelijk zijn verplichtingen op het gebied van voorzorg, voorzichtigheid, evenredigheid en rechtszekerheid niet is nagekomen. Wat zijn motivatie onvermijdelijk volkomen ontoereikend maakt en niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur geven aanwijzingen over de wijze waarop bestuurlijke besluiten moeten worden vastgesteld, gepubliceerd en/of onder de aandacht van bepaalde personen gebracht. Ze functioneren enerzijds als gedragsnormen voor bestuursorganen en anderzijds als normen voor het controleren van de wettigheid van bestuurshandelingen.

8.4 - Analyse van de motivatie voor het besluit om internationale bescherming te weigeren met betrekking tot de verplichtingen met betrekking tot de naleving van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

Uit de ontwikkelingen van het Cgvs op het gebied van de motivering van het bestreden besluit blijkt onomstotelijk dat zij op geen enkele wijze rekening hebben gehouden met de inhoud en complexiteit van de door verzoekster aangevoerde feiten.

Het blijkt dus een stereotype en onevenredige beslissing te zijn, die niet beantwoordt aan de bijzonderheid van de situatie van verzoeker.

Geconfronteerd met de uitroeiing van vrouwen uit het openbare leven in Afghanistan en de totale afwezigheid van het minste respect voor fundamentele mensenrechten, omschrijft het Europees Parlement op <https://www.europarl.europa.eu/news/fr/press-room/20240913IPR23908/violations-des-droits-humains-en-afghanistan-au-belarus-et-a-cuba> het Taliban-regime als apartheid en roept het op tot erkenning van dit gedrag als een misdaad tegen de menselijkheid;

In het licht van dergelijke gruweldaden is de vrees van verzoekers om te blijven leven in deze helse situatie, waarin hun grondrechten voortdurend worden geschonden, om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, duidelijk en onbetwistbaar;

Opgemerkt moet worden dat in de beslissing van het Cgvs geen rekening is gehouden met alle voor deze zaak relevante feitelijke en juridische elementen en in het bijzonder met betrekking tot de rigoureuze en objectieve beoordeling van de risico's op intrinsieke schending van de grondrechten van verzoekende partij en zijn gezin, in het bijzonder de blootstelling van deze laatste aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Evenzo lijdt het geen twijfel, zoals wij hierboven hebben geanalyseerd, dat de motivering van de bestreden beschikking een zeer onjuiste beoordeling bevat van het reële risico dat verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst al deze discriminaties met betrekking tot de fundamentele rechten en vrijheden opnieuw zou moeten ondergaan, in ellende, ontberingen en vooral zonder enig basisonderwijs, dat van wezenlijk belang is voor de ontwikkeling en de toekomst van haar en haar dochter. Daarom is het genomen besluit niet in overeenstemming met de bovengenoemde bepalingen en moet het daarom door uw Hoge Administratieve Rechtbank worden opgeschort en nietig verklaard.

8.5 - Analyse van de motivering van de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de verplichtingen die voortvloeien uit de materiële en formele motivering van administratieve handelingen:

Er moet aan worden herinnerd dat de eis van zowel materiële als formele motivatie verschillende voordelen heeft. Namelijk: "Voor de bestuurde persoon biedt motivatie de mogelijkheid om op de hoogte te worden gesteld van de redenen voor de administratieve handeling, terwijl het hem tegelijkertijd in staat stelt om met volledige kennis van zaken met de auteur ervan te discussiëren, om eventueel in staat zijn de beslissing 'aan te passen'. In geval van beroep zal de verzoeker die op de hoogte is van de redenen voor een bestreden handeling, zijn middelen beter kunnen organiseren. Ten slotte vormt het de garantie voor een serieus en onpartijdig onderzoek van de zaak"

"Vanuit de bestuurlijke kant gezien heeft motivatie tot gevolg dat de betrekkingen met degenen die aan het bestuur worden onderworpen gemakkelijker worden gemaakt doordat de autoriteit meer overredingskracht dan dwang kan gebruiken. Bovendien vergemakkelijkt het de controle die de hogere of toezichthoudende autoriteit uitoefent op de ondergeschikte autoriteit."

Concreet is deze wettelijke motiveringsplicht zowel op het materiële vlak als op het formele vlak van een administratieve handeling vereist.

De motiveringsplicht houdt in de eerste plaats in dat iedere administratieve handeling gebaseerd moet zijn op feitelijk en rechtens aanvaardbare redenen.

De verplichting om materiële redenen te verstrekken houdt in dat elke administratieve handeling moet verwijzen naar exacte, relevante en juridisch toelaatbare materiële redenen die uit het administratieve dossier moeten blijken. De redenen moeten tijdens een wettigheidscontrole kunnen worden onderzocht.

Van belang bij de motiveringsplicht is dat de instantie op grond van het bestuur dossier redelijkerwijs het bestreden besluit kan hebben vastgesteld. De beslissing moet zowel rechtens als feitelijk op aanvaardbare wijze kunnen worden gemotiveerd.

Het bestuursorgaan moet kunnen aantonen dat het bij het nemen van zijn besluit rekening heeft gehouden met de concrete gegevens die zijn aangevoerd ter onderbouwing van de redenen die het in zijn formele motivatie heeft aangegeven. Materiële motivatie heeft dus betrekking op de interne wettigheid van de administratieve handeling, op de geldigheid van de door de administratie aangevoerde redenen, terwijl formele motivatie een vereiste is met betrekking tot de externe wettigheid van deze handeling

In dit geval moet worden opgemerkt dat de commissaris-generaal deze materiële en substantiële vereisten op geen enkele manier in acht neemt. Het bestreden besluit is gebaseerd op een grondslag die strijdig is met het administratieve dossier. Er is dus sprake van een ernstig probleem in verband met de schending van de interne wettigheid van de handeling, aangezien de geldigheid van de aangevoerde redenen niet is vastgesteld.

Anderzijds specificeert artikel 3, paragraaf 1, van de wet van 29 juli 1991: "dat de vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die als basis voor de beslissing dienen";

De vereiste is om alle juridische en feitelijke redeneringen adequaat te transcriberen, d.w.z. het syllogisme dat als basis voor de handeling dient;

Deze adequaatheidsvereiste vloeit voort uit de behandeling van geval tot geval en legt in principe een meer onderbouwde en niet-stereotiepe motivatie op, zelfs als de bevoegdheid van de autoriteit discretionair is;

Deze formele motivatie sluit, zoals in dit geval het geval is, lege, stereotiepe of standaardformules uit.

De verplichting om formele redenen te verstrekken vereist dat de administratie zelf de juridische en feitelijke grondslagen aangeeft waarop zij zich baseert om haar besluit te nemen.

De burger moet dus tegelijkertijd kennis kunnen nemen van het bestuursbesluit en de redenen die daaraan ten grondslag liggen;

Verzoeker klaagt dat verweerder bij de analyse van de verblijfsvergunningaanvraag afgeleid is geweest en overhaast heeft gehandeld;

In het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat het bestreden besluit deze substantiële formaliteit niet in acht neemt, door redenen aan te voeren die door onregelmatigheden zijn aangetast en die in het geheel niet passen bij de situatie van verzoekster.

Dat het kennelijk onrechtmatige karakter van het genomen besluit hierboven voldoende en op tamelijk objectieve en relevante wijze is aangetoond.

In dit geval is het duidelijk dat:

- De commissaris-generaal weigert rekening te houden met de bewezen feiten die in strijd zijn met de bescherming van de grondrechten in Afghanistan. Zij erkent dit overigens, want zij beroept zich er impliciet op in haar bestreden besluit. Vreemd genoeg trekt zij hieruit echter zeer twijfelachtige subjectieve conclusies; Het is belangrijk erop te wijzen dat Afghanistan op dit moment nog steeds in de greep is van grootschalig willekeurig geweld, in die mate dat "loutere aanwezigheid" in het land volstaat om een reëel risico te creëren om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van leven of persoon. De enige reden voor dit willekeurige geweld is het regime dat wordt opgelegd en geleid door de Taliban, die zich schuldig maken aan allerlei vormen van misbruik zonder enige eerbied voor fundamentele rechten en vrijheden;

In dit geval doet de commissaris-generaal alsof hij niet weet dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus ook de subsidiaire beschermingsstatus kan krijgen wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict dat plaatsvindt in het land van herkomst zo hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land of, in voorkomend geval, naar het betrokken grondgebied louter op grond van zijn aanwezigheid, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52, onder c), van de Vreemdelingenwet;

VAN ALLE BOVENSTAANDE:

Opgemerkt moet worden dat in het besluit van de commissaris-generaal bij de behandeling van deze zaak geen rekening werd gehouden met alle relevante feitelijke en juridische elementen. In het bijzonder met betrekking tot de rigoureuze en objectieve beoordeling van de intrinsieke risico's van schending van de fundamentele rechten van de familie van de verzoeker, in het bijzonder de blootstelling van laatstgenoemde aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EVRM het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het is onbetwistbaar, logisch en relevant dat verzoeker moet vrezen voor een herhaling van het ontbreken van enige steun en bescherming in deze helse situatie, waarin de grondrechten in zijn land van herkomst voortdurend worden geschonden;

Het is absoluut noodzakelijk en vooral om te voorkomen dat hij opnieuw wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Op dezelfde manier, en zoals we hierboven hebben geanalyseerd, onthult de motivatie van het controversiële besluit zonder enige twijfel een zeer onjuiste inschatting van het reële risico voor de verzoekende partij om opnieuw te moeten beleven waar zij altijd mee te maken heeft gehad, namelijk: een geheel reeks van discriminatie en niet-eerbiediging van hun fundamentele rechten en vrijheden.

Dat het bestreden besluit daarom niet in overeenstemming is met de bovengenoemde bepalingen en daarom moet worden hervormd door uw Hoge Administratieve Rechtbank".

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster haar nood om internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Zij ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan haar nationaliteit en herkomst en tracht haar ondoorleefde verklaringen te verschonen door te wijzen op haar profiel.

Zo poneert verzoekster dat zij een vrouw is en dat zij vanwege lokale tradities en haar afkomst uit een afgelegen dorp nooit formeel onderwijs heeft genoten en daarom weinig kennis heeft van de moderne samenleving in Afghanistan. De Raad wijst er echter op dat dit geen verschoning kan vormen voor haar bijzonder ondoorleefde verklaringen. Zelfs van een Afghaanse vrouw met dergelijk profiel kan verwacht worden dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeksters vermeende profiel niet inhoudt dat haar inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Waar verzoekster nogmaals wijst op de door haar neergelegde taskara, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier: *“De door u neergelegde stukken vermogen geenszins bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De elektronische taskara van uw beweerde zus zou hoogstens de identiteit van uw zus S. aantonen, indien gepaard met geloofwaardige verklaringen (quod non), doch maken allerminst enige familieband hard noch voegt het iets toe aan uw asielmotieven. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op http://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Bovenstaande argumenten gelden eveneens voor de kopieën van de taskara’s van uw beweerde familieleden, in concreto uw vader en uw paternale oom. Daar u er niet in slaagt uw eigen identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, kunt u de beweerde familieband met de personen vermeld op deze kopieën niet hardmaken. Inzake alle neergelegde foto’s moet worden benadrukt dat aan privéfoto’s slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto’s laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van het asielmotief.”*

Verzoekster moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het feit dat verzoekster geen andere dienstige argumenten aanhaalt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, neemt de Raad deze integraal over:

“Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afgaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Afgaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afgaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing d.d. 22 april 2024 van de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek d.d. 22 april 2024 reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het

medisch onderzoek luidde als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat L.D. op datum van 22-04-2024 een leeftijd van 21,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar". Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich als minderjarige voordeed ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Bovendien wordt opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit.

Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS d.d. 6 mei 2024, punt 1) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter bijzonder stereotiep dat u uw taskara onderweg naar Turkije verloor (CGVS, pg. 5). Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Middels uw verklaringen maakt u eveneens niet aannemelijk en geloofwaardig dat u een staatsburger van Afghanistan bent.

Uw algemene kennis over Afghanistan is ontoereikend. U kunt, behoudens de hoofdstad Kaboel, geen andere belangrijke Afghaanse steden benoemen (CGVS, pg. 15) en somt slechts drie provincies op (CGVS, pg. 8), u bent niet op de hoogte van de Afghaanse kalender (CGVS, pg. 15) noch van de aanvraagprocedure voor een taskara (CGVS, pg. 5, 6) en weet niet wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaatsvonden (CGVS, pg. 15). U zou vreemd genoeg slechts een klein beetje Pashtu spreken (Verklaring DVZ, p. 1), doch beheerst wel vlot het "Farsi" beheersen (CGVS, p. 7).

Uw kennis over uw geboortedorp en woonplaats, in concreto het dorp Naghrak in het district Surkhrod te provincie Nangarhar (CGVS, pg. 4, 8), weet eveneens allermist te overtuigen. U hebt er geen idee van waar de provincie Nangarhar in Afghanistan gelegen is (CGVS, pg. 8), u kunt de hoofdstad van de provincie Nangarhar niet benoemen (CGVS, *ibid.*) en u weet niet welke provincies aan de provincie Nangarhar grenzen (CGVS, *ibid.*). Voorts bent u niet op de hoogte welke districten aan het district Surkhrod grenzen (CGVS, *ibid.*) noch waar het districtshuis van het district Surkhrod gelegen is (CGVS, *ibid.*). De lokale leiders in uw district noemde u vreemd genoeg Karzai en Ghani, om daar later vreemd genoeg aan toe te voegen dat het eigenlijk presidenten zijn. U slaagt er verder niet in om uw dorp Naghrak, waar u gans uw leven woonde, te beschrijven (CGVS, pg. 11), om naburige dorpen van uw dorp Naghrak te benoemen (CGVS, *ibid.*) en geeft geen zicht op de plaatsen waar u en uw familie boodschappen deden (CGVS, pg. 9, 10), waar u kleren kocht (CGVS, pg. 10) alsook op de route van uw woonst naar 'de onbekende stad' waar u inkopen deed (CGVS, pg. *ibid.*). Verder bent u er niet van op de hoogte waar mensen van uw dorp naar school gingen (CGVS, pg. 11), welk werk de mannen van uw dorp hoofdzakelijk uitvoerden (CGVS, *ibid.*) en benoemt u enkel twee etnieën die in uw regio woonden, waarvan één dan nog foutief als Farsi. U kon geen belangrijke gebouwen noemen in uw regio, wist niet hoe de families in uw dorp aan hun inkomen kwamen, noch wist u uw regio van herkomst ook nog maar enigszins te omschrijven (CGVS, pg. 8, 10-12). Welke plaatsen u op weg naar Iran tegenkwam wist u, behalve Kabul, niet te benoemen en waar u uiteindelijk de grens zou oversteken, was u evenzeer ontgaan. U bleek vreemd genoeg geen enkel idee te hebben wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 12-13).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar en daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is, al zou die ongeloofwaardigheid nog blijken uit volgende vaststellingen.

Uw kennis over de tewerkstelling van uw vader is miniem. U weet enkel dat uw vader voor de NDS werkte (CGVS, pg. 16), dat uw vader in de provincies Laghman, Nangarhar en Kaboel werkzaam was (CGVS, *ibid.*), dat uw vader 's morgens naar zijn werk ging en 's avonds terug kwam (CGVS, *ibid.*) en dat uw vader een uniform en ander materiaal had (CGVS, *ibid.*). Voorts weet u niet wanneer uw vader zijn werk bij de NDS begon (CGVS, *ibid.*), hoelang uw vader voor de NDS werkte (CGVS, *ibid.*), wat zijn precieze functie was (CGVS, *ibid.*), welk werk uw vader voor zijn functie bij de NDS beoefende (CGVS, *ibid.*) en weet u niet hoe uw vader tot de NDS kon toetreden (CGVS, *ibid.*). Evenzo is de kennis over de tewerkstelling van uw paternale oom uiterst miniem, zo niet onbestaande. Zo komt u niet verder dan te stellen dat uw paternale oom een grote job bij de NDS had (CGVS, pg. 19).

Uw bewering als zou uw gebrekkige kennis dienaangaande te wijten zijn aan uw jeugdige leeftijd (CGVS, *ibid.*) en het gegeven dat u nooit achter het werk van uw vader vroeg (CGVS, *ibid.*) vormen geen afdoende

verklaring. Zo was u gezien de leeftijdscorrectie ongeveer 18 jaar oud toen u vertrok (Verklaring DVZ, p. 12), waardoor verwacht kan worden dat u op een geloofwaardige manier uw gegronde vrees voor vervolging of uw reëel risico op ernstige schade kan aantonen, en had u bovendien na uw vertrek uit Afghanistan nog voldoende tijd en mogelijkheden om u ter dege te informeren. Bovendien betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over (feest-)dagen, maanden, jaren, nabije dorpen, districten, provincies, provinciehoofdsteden en zelfs prominente personen en/of gebeurtenissen. Dat u hierover onvolledige en zelfs tegenstrijdige verklaringen zou afleggen is niet aannemelijk mocht u daadwerkelijk jarenlang in uw beweerde regio van herkomst hebben verbleven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 30 juli 2024 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit (CGVS, p. 19). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming."

In zoverre verzoekster stelt dat zij zich vlot in het Pashtu heeft uitgedrukt, wijst de Raad op voorgaande vaststellingen van de bestreden beslissing dat verzoekster zelf verklaarde maar een beetje Pashtu te spreken, maar wel vlot het Farsi beheerst (DVZ-dossier, stuk 7, Verklaring betreffende de procedure; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7). Daarnaast zijn verzoekster haar verklaringen op het persoonlijk onderhoud afgelegd in het Dari.

Uit het voorafgaande dient te worden besloten dat verzoekster haar Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar niet aantoonde. Hierdoor toont zij evenmin aan dat zij Afghanistan zou zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Gelet op het feit dat verzoekster haar Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vijftwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP
-----------------	-------------